

Çocuk ve Hayvan Dostları

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Hayvan Dostları

Aysel Banu YAVUZAL

Ben, yeşil sırt çantasında eskiz defteriyle hayvan barınağının kapısında duruyordum. Hardal sarısı tişörtünü ve mavi tulumunu giymişti. Güneş, açık kahverengi tenini ısıtıyordu. İçeriden köpek havlamaları ve kuş cıvıltıları duyabiliyordum. Kapıdaki tabelada “Her hayvanın özel olduğu barınağa hoş geldiniz” yazıyordu. Ben gülümsedi ve ön dişlerinin arasındaki boşluk görüldü. Bir maceraya hazır mıydım.

Kapıda Ben'i Green Hanım adında nazık bir kadın karşıladı. Ona barınağı gezdirdi. “Bu hayvanlar kurtarılp buraya getirildi,” dedi. “Bazıları utangaç, bazıları oyuncu, bazıları da sessiz zamanları sever. Hepsinin farklı ihtiyaçları var.” Ben başını salladı. Eskiz defterini açtı ve “Her hayvan farklıdır” diye yazdı. Hepsini tanımak için sabırsızlanıyordu. Kahverengi gözleri merakla kocaman açılmıştı.

Green Hanım, Ben'i küçük bir çite götürdü. İçeride, göğsünde beyaz bir leke olan gri bir tavşan bir çalının altına saklanmıştı. Kulaklarından biri sarkıktı ve etrafına küçük mavi bir kurdele gevşekçe bağlanmıştı. "Bu Pip," dedi Green Hanım. "Çok utangaç. Sessizliğe ve yavaş bir dostluğa ihtiyacı var." Ben sessizce çimenlere oturdum. Elini uzatmadı. Sadece bekledi ve izledi.

Pip alının altından dıřarı baktı. Koyu yuvarlak g zleriyle Ben'e baktı. Pembe burnu seėirdi. Ben hi kıpırdamadan oturdu. Ne hareket etti ne de ses ıkardı. Pip bir adım daha yaklařtı. Sonra bir adım daha. Ben nazike g l msedi. "Sorun deėil, Pip," diye fısıldadı. "Bekleyebilirim." K  k tavřan daha da yaklařtı, uzun kulakları dikildi. Ben iten mutlu oldu. İlk arkadařını edinmiřti.

Bir süre sonra Pip doğruca Ben'in kucağına atladı. Yumuşak gri tüyleri sıcacıktı. Ben nazıkçe sırtını okşadı. “Sessiz zamanları seviyorsun, değil mi?” dedi. Pip'in burnu sanki onaylıyormuş gibi seğıirdi. Ben eskiz defterine Pip'in resmini çizdi. “Pip utangaçtır. Sessizliği ve yavaş dostluğu sever” diye yazdı. Beklediğı için gurur duydu. Bazen sabırlı olmak, arkadaş edinmenin en iyi yoludur.

Sonra Ben, tüyleri dağınık ve kırmızı tasmalı altın kahverengi bir köpek olan Scout ile tanıştı. Scout'un kuyruğunun ucu beyazdı ve hızla sallanıyordu. Bir kulağı kıvrılmıştı. “Merhaba, Scout!” dedi Ben. Scout bahçede deli gibi koştu. Ben'e bir top getirdi. “Çok oyuncusun!” diye güldü Ben. Scout yorgun düşüp yere serilene kadar top oynadılar. Ben yanına oturdu. “Oyuncu dostlar bile dinlenmeye ihtiyaç duyar,” dedi. Scout'un kehribar gözleri mutlulukla kırıldı.

Ben ve Scout büyük bir meşe ağacının altında dinlendiler. Ben, Scout'a bir kâse su verdi. Scout suyu hızla içti. “İyi bir dostsun, Scout,” dedi Ben. “Oynamayı da seviyorsun, dinlenmeyi de.” Scout başını Ben'in dizine koydu. Ben, Scout'un resmini çizdi. “Scout oyuncudur. Oyunları sever ama dinlenmeye de ihtiyacı var” diye yazdı. Ben, dostluğun birbirinin ihtiyaçlarını önemsemek olduğunu öğreniyordu.

Green Hanım sonra Ben'i barınağın sessiz bir köşesine götürdü. Orada, Olive adında büyük bir kaplumbağa çimenlerin üzerinde yavaşça ilerliyordu. Kabuğu kubbeliydi ve kahverengi ile zeytin yeşili desenlerle kaplıydı. Kabuğunun yanına küçük bir papatya sıkıştırılmıştı. "Olive yaşlı ve bilgedir," dedi Green Hanım. "Sessiz zamanları sever." Ben yanına oturdu. Tek kelime etmedi. Sadece oturdu ve kuşları dinledi.

Olive nazik, yarı kapalı gözlerini kırptı. Buruşuk gri-yeşil başını yavaşça hareket ettirdi. Ben uzun süre hiç kıpırdamadan oturdum. İçi huzurla doldu. “Konuşmana gerek yok,” diye fısıldadı. “Birlikte sessizce oturabiliriz.” Olive gülümsüyor gibiydi. Ben, Olive'in resmini çizdim. “Olive sakindir ve bilgedir. Sessiz zamanları sever” diye yazdım. Ben de sakin hissettim. Bazen dostluk, sadece sessizce birlikte oturmaktır.

Ben günün tamamını barınakta geçirdi. Daha fazla hayvanla da tanıştı. Bir papağan yüksek sesle bağırdı ve şaklabanlık yapmayı severdi. Bir kedi yalnız kalmayı severdi ve kendi alanına ihtiyacı vardı. Ben her hayvanın kendine özgü bir kişiliği olduğunu öğrendi. Bazıları gürültüyü ve oyunu severdi. Bazıları sessizliği ve sakinliği. Ben hepsine saygı duydu. Güneş batmaya başlayana kadar eskiz defterine notlar yazdı ve resimler çizdi.

O akşam Ben evde eskiz defteriyle oturdu. Bütün çizimlerine baktı. Pip'in utangaç zıplayışlarını, Scout'un neşeli koşuşturmalarını ve Olive'in huzurlu sessizliğini hatırladı. "Hayvan dostlarımı kutlamak istiyorum," dedi. "Onlar hakkında bir hikâye kitabı yapacağım!" Kalemlerini ve kâğıtlarını çıkardı. Gece geç saatlere kadar büyük bir gülümsemeyle yazıp çizdi. Ön dişlerinin arasındaki boşlukla gülümsemesi ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu.

Ben şöyle yazdı: “Pip utangaçtır. Sessizliğe ve yavaş bir dostluğa ihtiyacı var. Scout oyuncudur. Oyunları sever ama dinlenmeye de ihtiyacı var. Olive bilgedir. Sessiz zamanları sever.” Her hayvanı tam hatırladığı gibi çizdi. Olive için bir papatya, Pip için mavi bir kurdele ve Scout için kırmızı bir tasma ekledi. “Her hayvan farklıdır ve onları özel kılan da budur” diye yazdı. Hikâye kitabı renk ve sevgiyle doluydu.

Ertesi gün Ben hikâye kitabını barınağa getirdi. Green Hanım onu görünce gülümsedi. “Bu harika, Ben!” dedi. Pip resimlere göz attı ve burnunu seğirdi. Scout kuyruğunu salladı ve mutlulukla havladı. Olive yavaşça gözlerini kırptı ve başını sallıyor gibiydi. Ben hikâyeyi yüksek sesle okudu. “Dostluk, önemsemek, anlamak ve birbirinin ihtiyaçlarına saygı duymak demektir,” diye okudu. Bütün hayvanlar dinliyor gibiydi.

Ben bütün hayvan dostları etrafında oturdu. Pip kucağındaydı, Scout ayaklarının dibindeydi ve Olive yanı başındaydı. İçi mutluluk ve sıcaklıkla doldu. “Hepimiz farklıyız,” dedi, “ama hepimiz arkadaşız.” Hayvanlar da bunu onaylıyor gibiydi. Pip daha da sokuldu. Scout Ben'in elini yaladı. Olive nazik gözlerini kırptı. Dostluk ve huzur dolu mükemmel bir andı.

O günden sonra Ben barınağı her hafta ziyaret etti. Scout ile oynadı, Olive ile sessizce oturdu ve Pip'in kucığına atlamasını sabırla bekledi. Gerçek dostlardı. Ben, dostluğun sadece eğlenmek olmadığını öğrendi. Aynı zamanda önemsemek ve anlamaktır. Her hayvanın özel ihtiyaçlarına saygı duymayı öğrendiği için mutluydu. Kalbi sevgiyle doluydu.

Ben'in hikâye kitabı barınağın en sevilen kitabı oldu. Green Hanım onu özel bir rafa koydu. Ziyaretçiler onu okudu ve Pip, Scout ve Olive hakkında bilgi edindi. Ben ön dişlerinin arasındaki boşlukla gülümsedi. Her hayvanın ve her insanın kendine özgü bir şekilde özel olduğunu biliyordu. Dostluk, önemsemek, anlamak ve birbirinin ihtiyaçlarına saygı duymak demektir. Ve bu, dostluğun en güzel türüdür.